

EXHIBICIONISTÉ A POKOUSANÉ HÝŽDĚ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

„Co by se prosím tě pokazilo? Krásně svítí slunce, celý týden neprší a jedenáct nás je. Z Hlošan nevolali, takže je všechno v pořádku,“ uklidňuje Frantu řidič. „Dresy máme, registrace taky, mičudu si vezeme, kopačky mám, chrániče též, tak snad nic nechybí,“ opakuje si Franta pro sebe. „Jsou ale situace, které umí pokazit i rozehraný zápas,“ pronesu jen tak do ticha auta. „To mě jako zkoušíš znervóznět?“ reaguje Franta ve vteřině. „Ty přece nejsi nervózní, všechno běží jak na drátkách, ne?“ odpovídám. „No jasně, že jo. Protože jsem skvělej a světovej manažer,“ vytahuje se trenér. „Takže teď už i manažera ještě k tomu světovej? Zase další funkce,“ kroutí hlavou řidič a pokračuje: „Jsem ti chtěl u nás vytisknout ty vizitky, jak si mě prosil, ale když je kluci v kanclu navrhovali, ty tvoje funkce se tam ani nevešly. Říkali, že bys je musel mít rozkládací,“ směje se řidič.

„Za to na té tvé by toho moc nebylo. Jméno a šlůs,“ přešel Franta do protiútku. „Já ani vizitky nepotřebuju, mě každý zná. A kdo mě nezná, s tím se bratříčkovat nemusím,“ odpovídá spoluhráč. „No, vždyť by tam taky nebylo co napsat. Sotva si dochodil základku, ruce máš volšový a hlavou taky vymyslíš akorát tak starou belu,“ pokračuje trenér v útočení. „Já neumím nic a ty zas všechno. Ty bys musel s sebou nosit potištěnou ruličku toaletáku, aby se ti tam všechno vešlo. Jó, už moje babička povídala, že jména hloupých na všech sloupích,“ uzavírá pošuchování řidič. „To je pako! Co si o tom myslíš ty?“ obrátil se Franta s dotazem na mě.

Byl jsem trochu zaskočený, nečekal jsem, že mne do této debaty vtáhnou. Chvilí jsem přemýšlel a pak povídám: „Někdy o člověku řekne mnohem více způsob, jakým ti vizitku předává a co u toho povídá, než to, co je na ní napsané.“ Franta na mě koukal, jak vyoraná myš. Musel si informaci v hlavě přehrát ještě jednou. Asi čekal spíše vtípek, než exkurz do behaviorální psychologie. „Co to plácáš? Na mě něco zkoušíš? Stačilo, abys potvrdil má slova, že vizitka je absolutně nepostradatelná, nemusíš tu vypouštět učenosti,“ povídá. „Máš pravdu. Pro člověka, jako jsi ty, je vizitka naprosto nepostradatelná věc,“ odpovídám. „Tak to slyšíš!“ plácnul Franta zezadu šoféra do ramena. „Počkat!“ došel mu můj sarkasmus. „Jak jako pro člověka, jako já? Jak to panáček myslí, he? To jsem nějaký exot?“ Osazenstvo předních sedadel vybuchlo smíchy.

„Jak si to myslel? To mi musíš vysvětlit!“ „Přece, že tak zaměstnaný člověk, jako jsi ty,“ zkouším mu nalhat, ale úsměv v obličeji mě asi prozradil. „Kecáš, vid? Ty si nemyslíš, že vizitka je důležitá, že jo?“ naléhá František. „Jo, kecám. Opravdu si to nemyslím,“ šel jsem s pravdou ven. „Mi chceš namluvit, že v práci vizitku nepoužíváš?“ „Nepoužívám. Tedy ne tu papírovou. Když už ji tak nutně potřebuji, pošlu elektronickou,“ vysvětluji. „A pozor, panáček je zelenej, že jó? Ono to chrání stromy a všechnu tu havěť. A nejrady by nás vyhnal zase do jeskyní,“ začal Franta trousit moudra. Vyprskl jsem smíchy. Ani jsem jeho slova moc nevnímal, ale hlas, kterým imitoval Zemana i s výstižně nakloněnou hlavou, byl k popukání.

„Hele, Františku, co ty na té vizitce vlastně budeš mít všechno napsáno?“ hořel jsem zvědavostí. Trenér přepnul do normálu. „Přece to, co skutečně dělám, myslím tedy pro klub. Že makám jako skladník tam psát nemusím.“

Takže trenér, vedoucí mužstva, prezident klubu ...". Spoluhráči řvali na předních sedadlech smíchy. „Prej prezident klubu! Ještě si tam dej manažer sprchové hygieny a plánovač toaletního vyprazdňování,“ chechtal se řidič a spolujezdec ho doplňoval: „A nezapomeň na manager air ekonomy, to jak vždycky foukáš pumpičkou mičudy.“ „Vy jste úplně marní! Vám něco vysvětlovat, to je jako vysvětlovat neandrtálci, jak se posílá e-mail. Úplně zbytečná práce. Se mnou máte možnosti, beze mne jste jen vesničtí balíci. Se na vás vybodnu a ten přátelák s Barcelonou domlouvat nebudu,“ vyhrožoval se smíchem Franta.

„Jestli do Barcelony pošleš tu svou vizitku, tak tu budou jak na koni. Přijedou si tě prohlídnout, páč takového byznysmena ještě nikdy neviděli,“ vtipkuje spoluhráč a pokračuje: „Člověk by řekl, že bychom mohli vydělat veliký peníze, když tě budeme za prachy někde vystavovat, ale bohužel takových troubů, jako jsi ty, je každá vesnice plná a Pražáky taky zajímat nebudeš.“ „Ó, ó, promluvila sama moudrost, kde se to v tobě bere? Si včera koukal na zprávy, ne?“ ocenil Franta poslední poznámku sarkasticky. Na chvílku zavládlo ve voze ticho. Jak výjimečný okamžik. Měl jsem čas se zamyslet. Snažil jsem si vybavit, jaká neplánovaná přerušení zápasu jsem zažil nebo o nich alespoň slyšel.

Klasikou bývá čtyřnohý přítel člověka. Vběhnutí psa na hrací plochu znají hráči hlavně na vesnicích. Opravdu se nestává, že by pes měl fotbalový vkus a došla mu trpělivost s předváděnou hrou, tak to dojde na trávnick vysvětlit. Jde spíše o společný zájem. O kulatý nesmysl. Tak jako my, tento vynález milujeme a s ním celý fotbal, jsou pejsci, kteří se při kutálení míče prostě nedokážou ovládnout a musí ho za každou cenu mít. Je legrační sledovat, jak půlka mužstva společně s pořadateli nahání chlupatého vetřelce, pro kterého je to ovšem úžasná zábava, tak se přeci nenechá chytit, že jo? Paradoxem je, že jeho práce s míčem bývá mnohdy lepší, než některých letitých hráčů. Většinou je tak zažrán do hry, že nereaguje ani na páníčkovou zoufalou volání. Jsi svědkem akrobatických zákroků hráčů, jak se snaží zvíře polapit a jde opravdu o vysokou školu kličkování. Když už nezabere ani nabízený pamlsek, často nezbyvá nic jiného, než nechat psa vyřádit a pak v klidu odvést ze hřiště. Rizikem je ovšem prokousnutý balón, což u velkých plemen není žádnou vzácností.

Natržené trenýrky či dres nebývají obvyklé, i když o jednom případě vím. Německý ovčák, který se v zahradě nedaleko hřiště protáhl pod plotem, velmi rychle vyčenichal na hřišti svého pána hrajícího tou dobou na místě stopera. Domníváje se, že je jeho milovaná osoba napadena bandou útočníků, začal svého pána vehementně bránit a cvakal po všech, kteří se k němu přiblížili. Na hřišti samozřejmě zavládl chaos a někteří hráči začali před psem prchat, což samozřejmě není dobrý nápad. Zas tak nic strašného se nestalo. Jedny natržené trenýrky a pohmožděný hýžděvý sval. Ale trestej svého psího miláčka, když tě vlastně přede všemi brání. To nejde, je to dobrá duše. Co z toho plyne? Psy na hřiště ano, ale držet pevně vodítka.

Podobný příběh bývá s exhibicionisty. Ne, že by trhali hráčům trenýrky a kousali je do hýždí, ale honička z toho bývá taky slušná. Nutno ale přiznat, že na hbitost psa žádný člověk nemá, takže chytit takového narušitele bývá dílem okamžiku. Když pomineš opilce a jejich ladný vpád do hrací plochy, většinou jde o človíčky, kteří si chtějí užít chvíli slávy. Na vesnicích a malých městech nejde ani o anarchisty, kteří by vpádem do hry upozorňovali na globální problémy lidstva. Ono před pár desítkami diváků by to asi moc velkou odezvou nemělo a protestovat na vesnici proti lovu velryb nebo za konec těžby uhlí, by bylo fakt padlé na hlavu. Ani pro autogram se v nižších soutěžích neběhá. Ne, že by mezi hráči nebyli výrazné osobnosti, to chraň bůh, ale veřejnými idoly se běžně nestávají. A naháči se tu také nenosí. I když vím o jednom zápase, kam vběhla nahá panička, ale to bylo hodně specifické. Za prvé šlo o sázku a za druhé jí nikdo nenaháněl. Všichni se usmívali a nemohli se vynadávat na tvary, které opravdu stály za to. Jako narušení utkání to nikdo nebral, spíše jako kulturní vložku, na kterou se moc hezky dívalo. Na nějakou dobu to také zvedlo návštěvnost sportovního areálu, ale opáčka se diváci už nedočkali.

Na venkově mohou do zápasu zasáhnout zemědělci. Hřiště bývají často v sousedství obhospodařovaných polí. Slyšel jsem vyprávět událost, která se stala už hodně dávno, o tom, jak z hrací plochy vyhnalo všechny hráče práškovací letadlo. Určitě nešlo o úmysl. Netřeba podezírat pilota, že chtěl kvůli sázkám ovlivnit utkání, prostě se jen trochu spletl a náplň zaručeně neškodné chemie vypustil o trochu dříve, než měl. Stačí se umáčknout a sportovci jsou zahalení aerosolem a není na hru vidět. To by ještě nebylo tak hrozné, ale dýchat se také nedá, a že by inhalování látky proti škůdcům nějak výrazně zdravotně pomáhalo, by ani dlouholeté vědecké studie těžko potvrdily. Po očištění těla a posečkání delší doby se utkání sice dohrálo, ale asi z toho přítomní dobrý pocit neměli.

Zemědělec špatným načasováním dokáže do hry zasáhnout i jinak. Stalo se zase v jiné vesnici. Hranice hřiště a pole dělila jen silnice čtvrté třídy. A zrovna při zápase přijel traktorista s plnou cisternou chlévské mrvy a začal pole zúrodnovat. Jak správně popsat pach, který se díky špatnému směru větru šířil nejen na hřiště, ale do celé opodál stojící vesnice? Po chvilce kyselých úšklebků uznal rozhodčí, že v tomto prostředí se fotbalu dařit nemůže a zavelel k ústupu do kabin. Ani tam, přes zavřená okna, však nikdo ušetřen nebyl a sudí utkání pro velmi kuriózní důvod ukončil. Šťastní byli jen ti, co nebydleli blízko. Ujet do vzdálených domovů bylo řešením situace. Místní na tom byli hůře. Později prý došlo na pár pohlavků v hospodě a už se nikdy podobný exces neopakoval.

Ještě kurióznějším příkladem téměř přerušeno utkání je zákrok policistů. Vím o případu, kdy si přímo na zápas přijeli pro tři bratry, kteří se den před zápasem bavili bohubilou recyklací. Problém byl, že věci, které poctivě odevzdali k následnému průmyslovému využití do pobočky sběrných surovin, jaksi nebyly jejich. Posbírali je v zahrádkářské kolonii v sousední vesnici, z čehož majitelé přílišnou radost neměli. Bohužel se u toho nechali zvěčnit fotopastí, takže strážci zákona nemuseli použít své zkušenosti z kriminalistického oboru a prostě si pro bratry jen přišli. Zde musíme ocenit úžasný cit pro hru, který prokázal náčelník policie a zastínil tak lecjakého fotbalového sudího. Policejní kapitán, coby letitý fanda fotbalu a sám bývalý hráč, nechal utkání dohrát a pak si chlapce teprve odvedl. Jejich tým hrál utkání jen v devíti lidech a po zatýkáci proceduře by počet domácích klesl pod sedm a zápas by musel být ukončen, k čemuž tedy nakonec nedošlo. Neuvěřitelné fotbalové srdce.

Naopak zcela běžnou příčinou přerušeno utkání je bouřka. Ten, kdo tvrdí, že se bouřky nebojí, ještě nezažil opravdovou bouřku. Fotbalové hřiště obklopené vysokými větrolamy není bezpečným místem k úkrytu. Každý rozhodčí to ví. Když tedy začne práskat nebezpečně blízko, bývají zápasy přerušeny a dohrávají se hned, jak se bouře přežene. Nikdo rozumný nechce dokazovat své slalomářské umění před padajícími blesky. Naopak, po bouři se lépe dýchá a odpočatí hráči podávají pěkné výkony. Komplikace může přijít jen v podvečerních zápasech, kde delší přerušení může mít vliv na ubývající denní světlo. Většina vesnických stadiónů osvětlení nemívá, takže může dojít i k dohrávce v náhradním termínu.

„Franto, já myslím, že dnes žádné komplikace nehrozí. Zápas se odehraje a my odvezeme, tři body,“ povídám spoluhráči a ten mne odmění milým úsměvem.